

Anledningen til Oprettelsen af Krigsministeriet, saa var det Generalfelttøjmasterembedet og Generalintendanturen, man slog sammen til Krigsministeriet, og først senere, da man fik en konstitutionel Regeringsform, fik man Ministeriets øvrige Personale til. Man har altsaa nu taget en af de Hovedafdelinger, som nødvendig høre ind under Krigsministeriet, bort fra dette. Det er jo noget, der berører ikke alene selve Ministeriet, men ogsaa hele Hærens Administration. Og naar jeg stærkt har taget Ordet for min Opfattelse, er det jo en Selvfølge, at jeg ikke har gjort det og ikke har villet gøre det, uden at jeg havde Overbevisningen om, at jeg deri saa paa samme Maade som de, der maatte siges at være specielt sagkyndige paa det Omraade, men jeg har tillige indenfor det Omraade nogen personlig Erfaring. Og jeg kan da nævne her, at den tidligere Chef for Forplejningskorpset, General Købke, der var Chef for Intendanturen, inden Forandringen skete i 1868, idelig og idelig har udtalt, hvor højst uheldig den Ordning var, der havde medført, at Intendanturen kom bort fra Krigsministeriet. Ganske den samme Anskuelse deltes af Chefen for Revisionsdepartementet, Konferensraad Schmidt, der i sine ganske unge Aar var indtraadt som Volontær i Krigsministeriet og havde været der altid, og som den Gang i 1868, da Forandringen skete, maatte søge at finde en Løsning, den Løsning, der saa kom. Nu kunde man jo sige, at det var den Gang, men der er foregaaet en Udvikling i Mellemtiden, og at jeg som afskediget Officer ikke har været i Stand til at følge den Udvikling. Men der kan jeg i saa Henseende berolige de ærede Medlemmer med, at jeg har spurgt en højtstaaende Embedsmand under Forplejningskorpset — ikke Chefen for Forplejningskorpset selv, ham har jeg ikke villet spørge — om, hvad han mente, og han mente ligesom jeg, at det var den eneste rigtige Løsning af Forholdet at føre Intendanturen tilbage til Krigsministeriet.

Man taler jo ofte om Besparelser paa Krigsministeriets, paa Forsvarsvæsenets Omraade. Naar man har haft en Stilling i Hæren, maa man forbavses over, at Hæren trods den korte Uddannelsesetid og mange andre Ting virkelig koster saa meget, som den gør. Naar man vil undersøge Forholdene nøjere, vil man se, at Grunden er den, at der er Omraader, hvor man ikke anvender den Økonomi, som i høj Grad var ønskelig og nødvendig. Jeg skal som Eksempel — og der har jeg Lov

at øse af min ringe personlige Erfaring — anføre Munderingsvæsenet. Munderingsvæsenet er en Afdelingsag, og det kan administreres paa højst forskellig Maade. Da jeg i 1880 var Bataillonschef, fik jeg en Bataillon, som havde haft en udmærket Administrator. Som bekendt blev der i 1880 indført Regimentsinddeling, hvorved Reservebataillonerne blev gjort til Liniebatailloner, og hvert Regiment kom til at bestaa af 2 Liniebatailloner med tilsvarende Reservebatailloner. For at hjælpe paa de vedkommende Reservebatailloners Beklædning blev det befalet, at Liniebataillonerne skulde afgive 250 Sæt til Reservebataillonerne. Den Bataillon, jeg kommanderede, kunde, takket være min Forgængers Administration, aflevere disse 250 Sæt fuldstændig nyt Tøj for halv Tarifpris. Men derved blev man ikke staaende. Da det var en Bataillon, der var saa udmærket administreret, havde den Overflod paa alle Omraader, den fik da Ordre til at afgive en hel Del Munderings-sager til de jyske Afdelinger og ikke mindre end 300 Feltkapper til en Bataillon i Helsingør. Jeg fandt da Anledning til at beklage mig derved, og jeg gjorde opmærksom paa, at hvis det er Lønnen for en Bataillonschef, naar han administrerede sin Afdeling godt og økonomisk, skulde Pokker indlade sig paa Økonomi, naar Forplejningskorpset paa den Maade pludselig kan gribe ind og ødelægge det hele. Saa gik der nogle Aar; jeg var kommen til en anden Bataillon. Da blev der rejst et Spørgsmaal angaaende Munderingsvæsenet, og Bataillonscheferne fik Ordre til at udtale sig derom. Jeg fik derved ogsaa Lejlighed til at udtale mig derom, og kort Tid efter blev jeg anmodet om at komme op i Krigsministeriet til Departementschefen, der ønskede at tale med mig. Han begyndte med som Indledning at sige — jeg siger det her, fordi det er nødvendigt til Forstaaelse af Sagen —, at han stod fremmed overfor denne Sag, som laa under hans Departement, og da han havde set af min Indstilling, at jeg forstod mig paa Sagen, vilde han tale med mig derom. Han havde en længere Konference med mig og spurgte mig bagefter, om jeg vilde være tilbøjelig til at overtage Stillingen som Chef for Forplejningskorpset, naar General Købke, som den Gang nærmede sig Aldersgrænsen, skulde gaa af. Dertil svarede jeg Nej. Hvorledes jeg motiverede dette, vedkommer ikke Sagen. De Herrer ville altsaa indrømme mig, at jeg har Lov at tale med paa et Omraade som dette,